Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 169

Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni

Aralık 2004 Fiyatı 200.000 TL

Asgari ücret sefalet ücreti olmasın diyorsan örgütlü sınıf mücadelesinden başka bir çözüm yolu yok!

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf bir asgari ücret!

İnsanca yaşamaya yeten bir ücret artışı için...

Gücümüze güvenelim, harekete geçelim!

2005 yılında geçerli olacak asgari ücretin belirlenmesine dönük çalışmalar sürüyor. Bu çerçevede Asgari Ücret Tespit Komisyonu ikinci toplantısını 6 Aralık günü gerçekleştirdi.

İkinci toplantıda Devlet İstatistik Enstitüsü, Hazine Müsteşarlığı ve Devlet Planlama Teşkilatı'ndan gelen raporların değerlendirildiği belirtildi. Bunun ötesinde taraflar bir önceki toplantıda ifade ettikleri görüşlerini yeniden dile getirdiler.

Patronlar adına toplantıya katılan TİSK temsilcileri asgari ücretin belirlenmesinde popülist yaklaşımlardan uzak durulmasını, işverenler üzerindeki prim ve vergi yükünün azaltılmasını isterken, işçiler adına toplantılara katılan Türk-İş temsilcileri ise asgari ücretin en düşük memur maaşıyla eşitlenmesi gerektiğini savundular. Yılbaşından sonra en düşük memur maaşının 509 milyon lira olacağını ifade eden Türk-İş temsilcileri asgari ücretin de bu düzeye çekilmesini istediler. Bir karara varamayan komisyon, 21 Aralık'ta yeniden toplanacak.

Komisyon paravan, ipler sermayenin elinde

Türkiye'de, asgari ücretin belirlenmesi süreci tümüyle sermayenin denetimindedir. İçinde işçi temsilcilerinin de bulunduğu bir komisyonun mevcut olması, sadece görüntünün kurtarılmasına hizmet etmektedir. Herkesin de bildiği gibi, bu komisyonun görevi, asgari ücreti belirlemek değil, sadece ilan etmekten ibarettir. Asgari ücret kapalı kapılar ardında İMF yetkilileri ve sermaye temsilcileri tarafından belirlenmektedir. Hükümete de İMF ve sermayenin istediği rakamı komisyona onaylatıp açıklamak kalmaktadır.

Bu açıdan bakıldığında asgari ücretin çoktan belirlendiğini söylemek mümkündür. Çünkü hem yeni stand-by görüşmelerinde, hem de 2005 yılı bütçesinin hazırlıklarında artık son aşamaya gelinmiştir. 17 Aralık'tan önce stand-by anlaşmasıyla ilgili son adımların atılması planlanmaktadır. Aynı şekilde bütçenin de bu günlerde meclis genel kurulunda görüşülmesi ve onaylanması düşünülmektedir. Bu iki belgede de 2005 yılında ücretlere hedefenen enflasyon oranında zam yapılması öngörülmektedir.

Yani asgari ücrete de, kamudaki işçi ve emekçilerin ücretlerine de yapılacak zam yıllık yüzde 10'lar civarında olacaktır. Bu da 6 aylık asgari ücretteki artışın en fazla yüzde 5-6'lar seviyesinde olacağı anlamına gelmektedir. Zaten hükümet yetkilileri yeri geldikçe bunun böyle olacağını konuşmalarında ifade etmekten de kaçınmamaktadır. Bütün bunlar, Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun usulen işletildiğini, aslında hiçbir fonksiyonunun olmadığını, tüm açıklığıyla göstermektedir.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantılarına işçileri temsilen Türk-İş katılıyor. Komisyon göstermelik bir komisyon. Komisyon göstermelik olmasa bile, Türk-İş işçi sınıfının çıkarlarını orada gerçekten savunacak bir kimliğe sahip değil. Dolayısıyla işçiler asgari ücretin belirlenmesi sürecini tümüyle dışardan izliyorlar. Sermayenin kararlaştırdığı rakama her seferinde razı olmak durumunda kalıyorlar.

Asgari ücretle insanca yaşamak mümkün değil!

Halen asgari ücret 318 milyon lira. Yılbaşından sonra ise en iyi ihtimalle 340 milyon civarında olacak. Buna karşılık devlet kurumlarının ve sendikaların yaptığı araştırmalar, 4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırının üzerinde bir yaşam sürebilmek için yaklaşık 1,5 milyar kadar bir gelire ihtiyacı olduğunu gösteriyor. Gene bir ailenin dengeli beslenmesi için mutfağa yaklaşık 500 milyon lira ayırabilmesi gerekiyor.

Sosyal hakların her gün biraz daha budandığı, emekçilerin faydalandığı eğitim ve sağlık gibi hizmetlerin giderek paralı hale geldiği, yine vergi ve zamlarla emekçilerin üzerindeki yükün her geçen gün ağırlaştırıldığı düşünüldüğünde, çalışanların daha fazla gelire ihtiyaç duyacakları da açık. Fakat bırakın tüm bu ihtiyaçları karşılamayı, asgari ücret bir ailenin mutfak masraflarını karşılamaya dahi yetmiyor.

Düşük ücretler, köleleştirme politikasının bir parçasıdır

Eskiden ücretlere düşük zam yapılacağında sermaye sözcüleri durumu krizlerin varlığıyla, ekonomideki gidişatın kötülüğüyle izah ederlerdi. Batarız, biteriz edebiyatı yaparlardı. Fakat şimdi durum tam tersi. Sermaye adına konuşanlar ağızlarını her açışlarında ekonominin düzeldiğinden, üretimin ve ihracatın durmadan arttığından sözediyorlar, pembe tablolar çiziyorlar. Fakat buna rağmen ücretler yükselmiyor, işçilerin çalışma koşulları iyileşmiyor.

Bu durum bir çelişki gibi görünse de aslında değil. Çünkü ekonomideki büyümenin, üretim ve ihracat artışının arkasındaki tek neden işçi ve emekçilerin düne göre daha çok sömürülmeleridir. İşçi ve emekçilerin seslerinin çıkmamasından faydalanan patronlar bir taraftan işçi çıkartıyorlar, bir taraftan da üretimi arttıracak politikaları uygulamaya sokuyorlar. Eskisinden daha az işçi, daha uzun çalışma saatleri ve daha ağır çalışma koşulları sayesinde daha çok ve daha ucuz üretiyor. Böylece patronlar için ekonomi giderek düzelirken, işçiler daha fazla köleleşiyorlar.

Yani ekonomi kötüyse ücretler düşer, ekonomi düzeldiğinde ücretler de artar sözü işçileri kandırmak için uydurulmuş bir yalandan ibarettir. Ücretlerin ve diğer hakların artmasının tek yolu işçilerin mücadelesinin güçlenmesidir. İşçiler ve emekçilerin örgütlü hak mücadelesinin güçlendiği dönemlerde ücretler yükselmiş, diğer haklarda da önemli kazanımlar elde edilmiştir.

Haklarımız için mücadeleyi yükseltelim!

Bugün yaklaşık 6 milyon işçi asgari ücret alıyor. Kayıtdışı çalışanların hemen hepsinin de yine asgari ücretle çalıştığını düşünürsek bu rakam ikiye katlanıyor. Demek ki asgari ücret konusu en az 10 milyon işçiyi doğrudan, sınıfın geri kalanını da dolaylı olarak ilgilendiriyor. Çünkü ücretlerdeki artış oranları esas olarak asgari ücret artış oranına yakın oluyor. Demek ki bu sorun bütün işçilerin sorunu.

Asgari ücret konusunda söz söylemek, sermayeye baskı uygulamak için ille de gidip komisyon toplantılarına katılmak gerekmiyor. İşyerlerinde, fabrika ve sanayi bölgelerinde de yapılacak şeyler var.

Şöyle düşünelim: Hükümetin belirlediği asgari ücret. Yani işçiye verilebilecek en az ücret. İşçi ve patron pekala bunun daha üzerinde bir ücret üzerinde de anlaşabilir. Başka bir ifadeyle, işçiler, asgari ücretten daha fazla maaş isteyebilirler ve bunu patronlarına dayatabilirler. O halde yapılması gereken budur. Yapılması gereken, hükümetin açıkladığı asgari ücret rakamını kağıt üzerinde bırakmak, daha yüksek ücret artışı için gücümüzü birleştirmek ve patronun karşısına çıkmaktır.

SSK'da ne yapılmak isteniyor?

Sağlık karnesi ile hizmet devri kapanmıştır
Sadece parası olan girebilir!
Yalanın dolanın sonu yok!

Eğer sermaye hükümetinin SSK'yı tasfiye politikalarına sessiz kalırsak bu yazının başlığını yakında tüm SSK hastanelerinin tabelalarında göreceğiz. Bunu bugünden görmek için müneccim olmaya da gerek yok. Başbakanından, bakanlarına, satılık medyadan, patron örgütlerine kadar tüm düzen cephesinin binbir yalanla "büyük hizmet" olarak sunduğu örtüyü kaldırıp altındaki gerçeklere bakan herkes bunu görebilir.

'Sağlık hizmetlerini tek çatı altında toplayacağız' diyor sermaye uşakları. Gerekçeleri de SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı ayrımını kaldırmakmış! Böylece her vatandaş eşit ve daha iyi sağlık hizmeti alacakmış! Ama iş burada bitmiyor. Çünkü gerçek niyetleri farklı. Evet tasarıya göre sağlık hizmetleri tek çatı altında toplanacak. Ancak gerçek niyetleri ayrımı ortadan kaldırıp, daha iyi hizmet sağlamak değil. Daha küçük parçalara bölüp özelleştirmek için. Önce tek çatı altında toplanan SSK ve diğer sağlık kuruluşları sonra Sağlık Bakanlığı'na devredilecek ardından da 84 parçaya bölünerek İl Özel İdareleri'ne ve belediyelere devredilecek. Mecliste çıkarılmayı bekleyen Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı'na (KYTKT) göre, İl Özel İdareleri'nin öncelikli görevi kendisine devrilecek sağlık, eğitim, belediye vb. hizmetleri özelleştirmek. KYTKT bunu açık bir şekilde dile getiriyor.

Sonuç olarak özel sektöre yeni kâr alanı doğacak. Sağlık paralı hale getirilecek. Emekçiler iyi-kötü yararlandıkları sağlık hizmetlerinden artık bütünüyle mahrum kalacak. İşin özü özeti bu. Gerisi bu gerçeği gizlemeye dönük yalan dolandan ibaret. Üçkağıtçı tüccar takımında ise yalan çok.

'SSK hastanelerine 22,5 katrilyon akıtıyoruz' diyor İMF memuru Erdoğan. SSK'nın devletin sırtında bir yük, devletin kaynaklarının israf edildiği bir kurum haline geldiğini söyleyerek hemen fetvayı veriyor: Satalım!

Rakamlarla oynayarak açıkça yalan söylediği ise

çok geçmeden anlaşıldı. İşin gerçeği 2005 bütçesinde SSK için 6 katrilyon lira ayrılmış. Bu kaynağın da hastanelerle herhangi bir ilgisi yok. Ayrılan 6 katrilyonluk kaynak SSK bünyesindeki Sigorta İşleri Genel Müdürlüğü için. SSK sağlıkta açık vermiyor ve sağlık hizmetlerini en ucuza veren kurum durumunda. SSK'ların vermesi gereken hizmeti yeterince veremediği, bu alanda ciddi sorunlar yaşandığı doğrudur. Ama bunun sorumlusu ücreti daha eline geçmeden vergisi, primi kesilen işçi değildir. Bu paraları SSK'lara yatırmak yerine kasasına atan patronlardır. Onların prim borçlarını sürekli erteleyip, affeden sermaye devletidir. 1975'den beri tek bir hastane yapmayan, son iki yıldır tek bir çivi çakmayanlardır.

İşin geçeği SSK sağlık alanında söylendiği gibi zarar da etmiyor. Yeterli hizmeti verememesinde ise işçinin-emekçinin hiçbir payı bulunmuyor. Ama hadi diyelim Erdoğan'ın yalanını yuttuk. SSK zarar ediyor ve söyledikleri kadar da kaynak israf oluyor. Bu miktarın mislisiyle fazlası hortumcuya, mafyaya, silahlanmaya, patronlara, faizciye akıtılınca israf olmuyor da işçi ve emekçilerin sağlığına akıtıldığında mı israf oluyor? İnsan sağlığında kâr-zarar hesabı olur mu? Sağlık hakkı da ticaretin konusu haline geldiğine göre sırada ne var? Başka daha neleri satılık hale getireceksiniz?

'SSK'lılar kendi hastanelerinden memnun olmadıkları için özel hastanelere gidiyorlar onun içinde devredilmesi gerekiyor' diyor Sağlık Bakanı! Onun da Erdoğan'dan geri kalır yanı yok. "Paran kadar sağlık hizmeti alırsın, paran yoksa acılar içinde kıvranarak ölürsün" diyor yani. Sanki Sağlık Bakanı değil de alım satım işleri müdürü. Sağlık Bakanı olarak hizmetin yetersizliğinden rahatsız olacağı, sağlık için daha fazla kaynak aktaracağı, koşulları düzelteceği yerde o da bir an öncé satıp kazanacağı paranın derdinde. SSK'lılar hastanelerinden memnun değilmiş! Bu yüzden devretmek gerekiyormuş!

Sendika bürokratları ne yapıyor? Biz ne yapmalıyız?

Sendika bürokratları bu saldırıya karşı işçi ve emekçileri örgütleyip, harekete geçirmek yerine alıcı, satıcı, işletmeci, tüccar pozisyonlarına girip laf ebeliği yapmaya başladılar. Yıllardır her özelleştirme öncesi devletin "zarar ediyor, yük oluyor" aldatmacasıyla işçilerin tepkisini dizginlemesine sessiz kalıyorlardı. Aynı oyun bir kez daha tekrarlandı. Ancak görünen o ki sendikacılar bu oyunlardan hiç ders çıkartmamışlar.

Saldırı gelip kapıya dayanmıştır. Şimdi hükümetin "alın siz işletin" söylemine karşılık "verin biz işletelim" demenin sırası değildir. Kaldı ki siz bunu bile hakkıyla yapamıyorsunuz. Çünkü; SSK'lar bütünüyle işçi ve emekçilere ait kurumlardır. Kâr etmek amacıyla değil, işçi ve emekçilere hizmet vermek için kurulmuştur. O halde neden başkalarının yönetimi altında olsun? "Bu kurumlar işçi ve emekçiler tarafından yönetilmeli ve denetlenmeli"dir demek yerine, "biz yönetelim ama patron ve hükümet temsilcileri de işin içinde olsun" diyor sendika bürokratları. SSK'ları patronlar ve görevi onlara maşalık olan hükümetle birlikte yönetmekten bahsediyorlar yani.

İşçi ve emekçilerden alınan primlerle finanse edildiklerine göre bu kurumlar gerçekten de işçi ve emekçiler tarafından yönetilip denetlenmelidirler. Ama bu da yetmez, bu kurumların tüm finansmanı işverenler ve devlet tarafından karşılanmalıdır. Onların yapacağı katkı, elbette kapitalist sistemin işçi ve emekçilere verdiği zararları, çektirdiği acıları tümüyle gidermez ancak sınırlayabilir.

SSK'nın ve sağlık hizmetinin özelleştirilmesini engellemek ve gerçek bir sosyal güvenlik ve sağlık hizmeti alabilmek ne patronların ve hükümetin insafına sığınarak ne de sendikacıların boş sözlerine kanarak olabilir. Bunun tek yolu işçi ve emekçi kitlelerin "Herkese parasız sağlık hizmeti!", "Tüm çalışanlar için genel (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.) sigorta!", "Sigorta primleri devlet ve işveren tarafından ödensin!", "Sosyal sigorta kurumlarında işçi emekçi denetimi!" talepleri etrafında örgütlü mücadeleyi yükseltmesidir.

"Cennet", "İşçilerin Laila'sı" diye yutturulmaya çalışılan Mert Çelik Fabrikası, bir cehennemden farksız!

Mert Çelik patronu keyfi uygulamalarla sömürüde sınır tanımıyor!

Kıraç Sanayi Sitesi'nde kurulu olan Mert Çelik Fabrikası, 400'ü aşkın işçinin çalıştığı, Avrupa'nın birinci, dünyanın ise dördüncü büyük tencere üreticisi durumunda. Günde yaklaşık 20 bin tencere üretiliyor. Tencerelerin çoğu Avrupa ülkelerine, Amerika ve İsrail gibi ülkelere ihraç ediliyor.

Mert Çelik Fabrikası daha önce burjuva gazeteleri ve televizyonlarında "İşçilerin Laila'sı", "Fabrika değil cennet" gibi başlıklarla reklam konusu yapılmıştı. Patron M. Tanrısever eski bir film yapımcısı olduğundan, reklamı da medyayı da iyi kullanmasını biliyor. Reklamlara kalırsa fabrikada yok yok. Yüzme havuzu, disko, spor solonu ve sahaları, palmiye ağaçlarıyla süslü bir bahçesi! Peki bunları kimler kullanıyor, buralar hangi amaçla kullanılıyor? Bu "cennet"te işçiler hangi koşullar altında çalışıyor? Bu "cennet"in kapısını aralayıp bir de işçilerin gözünden bir bakalım duruma.

Sigortasız, iş güvencesiz işçiler "cenneti"!

Bu "cennet" köşesinde gerçek durumun ne olduğunu, azgın sömürü çarkları arasında işçilerin nasıl sömürüldüğünü daha önce Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni'nde yeralan yazılarla duyurmuştuk. Öyle anlaşılıyor ki, geçen süre içinde patron Tanrısever çok yol almış. Cennet köşeciğini her bakımdan donatmış!

Mert Çelik, patron gazetelerinin söylediğinin aksine, hak ve hukukun olmadığı, burjuva yasalarının bile işlemediği, herşeyin patronun keyfine göre belirlendiği, işçilerin koyu gerici uygulamalarla esaret altına alındığı bir fabrika. M. Tanrısever rüyalarını süsleyen bir sömürü cehennemi yaratmak için çok kafa yormuş, tüm yeteneklerini döktürmüş. Öyle söylüyordu bir röportajında.

Fabrikadaki sömürü ve baskının haddi-hesabı yok. İşçiler günde 12-14 saat ve hatta bazen sabaha kadar çalıştırılıyor. Fabrika da iş güvenliği adına alınmış bir önlem yok. Bunun yanında Mert Çelik patronu hak-hukuk tanımadan birçok işçiyi sigortasız çalıştırıyor. Yeni giren bir işçiye sigortasının altı ay sonra yapılacağını söylüyorlar. Ancak sözleşmeli olarak aldıklarından dolayı altı ay dolmadan işçiye herhangi bir hakkını vermeden atıyorlar. İşçinin şikayet etmesine karşılık önlemlerini de baştan alıyorlar. İşe alırken okumasına fırsat vermeden bir takım evraklarla birlikte işçiye adı ve soyadının yeraldığı boş bir de kağıt imzalatıyorlar. Kuşkusuz bunu boşuna yapmıyorlar. Baskı ve sömürünün bu kadar keyfi uygulandığı bir yerde işçinin imzası bulunan bu boş kağıtları patron yeri geldiğinde isteği gibi doldurup kullanabilir. İşçiyi borçlu gösterebilir. İş kazası geçirdiğinde aleyhine kullanabilir. Makine bozulduğunda bunu işçiden kesebilir. İstediği gibi doldurup kullanabileceği bu kağıtlar patronun bir nevi sigortası, işçinin ise prangası durumunda.

Spor salonunda 'sabah jimnastiği' adı altında kışla disiplini

Mert Çelik'te ağır sömürüye, dizginsiz bir baskı eşlik ediyor. Fabrikada kışla disiplini hakim. Sabah işe başlama saati 8:00 iken işçilerin 40 dakika öncesinden fabrikada bulunması zorunlu kılınmış. Saat 7.20'de iş elbiselerini giyen işçilere, kötü bir müzik eşliğinde aerobik, jimnastik yaptırılıyor. Bunun adı zorunlu sabah sporu. Katılmayanlardan 25 milyon kesinti yapıyorlar. Bunu da güya işçilerin sağlıklı yaşamaları için yapıldığı iddia ediliyor. Ancak bunu diyenler, işçileri günde 12-14 saat, hatta bazen sabaha kadar bütün gün ayakta, posası çıkıncaya kadar çalıştırıyorlar. Ama bu ağır çalışma koşullarının sağlığa hiçbir zararı olmuyor! İşçilerin

sağlığını o kadar düşünüyorlar ki kanserojen maddeler içeren üretimin yapıldığı bazı bölümlerde hiçbir koruyucu önlem alınmadığı gibi en basitinden yoğurt, ayran vb. süt ürünleri bile esirgeniyor işçilerden. Bundan rahatsız olduğunu dile getiren işçiler hakarete uğruyor, 25 milyon para cezası kesiliyor ya da işten atılıyorlar.

Kaza bedenin zekatıdır!

Yine işyerinde herhangi bir iş güvenliği alınmadığı gibi iş kazası geçiren işçilere de hakaret ediliyor. Peki, bu yorucu çalışma koşullarında, çay molasının dahi olmadığı uzun çalışma saatleri boyunca kaza geçirmemek mümkün mü?

Duvarda asılı olan bir pano da yazılanlar patronun işçilerin sağlını nasıl düşündüğü açıkça ele veriyor: KAZA BEDENİN ZEKATIDIR. Yani, ibadet eder gibi üretin, çalışın. Kaza olursa da bu ayrıca sevap hanenize yazılacaktır. Makineye kolunu mu kaptırdın? Olsun, bu da bedeninden verdiğin bir zekat sayılacak, boşa gitmeyecek.

Peki neden M. Tanrısever bedeninin zekatını vermez? O ki dini bütün bir müslüman olmakla övünür durur. Bu zekat sadece işçiye mi mahsustur? Bırakalım gerici Ortaçağ çalışma koşullarını, bu anlayış, bu dayatmalar düpedüz kölelik değil midir ?

Dayak da cennetten çıkma!

Fabrikanın bazı bölümlerinde her gün belirlenen sayıda üretim yapmak zorunlu. Bu sayı tutturulamadığı zaman işçi azarlanıyor. Bu sayı tutturulduğunda ise ertesi gün sayı biraz daha artırılıyor. Böylece patron hem işçileri birbirleriyle rekabet ettirerek bölüyor, hem de üretimi arttırmış oluyor. Hatalı mal çıkartan işçiye ise para cezası veriliyor. Fabrikanın her bölümü kameralarla izleniyor. Yavaş çalışan veya fabrika içinde yavaş yürüyen işçilere hakaret yağdırılıyor, üstüne üstlük para cezası ile cezalandırılıyor. Bunu tekrarlaması ise işten atılması için neden olarak gösteriliyor. Uygulamalar sadece para cezasından, ya da işten atmaktan ibaret değil. Çoğu durumda işçiler dövülüyor. Patron kapıya bağlı itlerini bu tür işler için besliyor. Kan emici patron çoğunlukla yanında silahlı adamları ile dolaşarak bir de bu yoldan korku salıyor işçilere.

Patron tanrı, işçiler kul!

Tüm bu uygulamalara ikiyüzlü bir propaganda eşlik ediyor. Yemek paydosunda kuran okutulup vaazlar veriliyor. Bu vaazlarda işçilere şükretmeleri, isyan etmemeleri, birisi tokat attığında öteki yanağını uzatmaları gerektiği gibi şeyler söyleniyor. Sabah işe koşarak gelmeleri, akşam ise yavaş yavaş gitmeleri, fabrika içinde koşturarak çalışmaları öğütleniyor. İbadet diye sunulan M. Tanrısever'e kölelikten başka bir şey değil. Sık sık bu propagandaya uygun film gösterimleri de yapılıyor fabrikada. İşçinin hal ve hareketlerinin nasıl olması gerektiğini söylemekle yetinmiyor bu asalak patron, bunu katı kurallara bağlıyor ve bizzat denetliyor. Bunlara uymamak, itiraz etmek işten atılma gerekçesi. Patrona itaat etmeyen, konulan kuralları çiğneyen işçilerin ispiyonlanması öğütleniliyor. Böylece bu asalak patron, yalnızca köle gibi boyun eğen işçiler değil, aynı zamanda sınıf kardeşlerini, mesai arkadaşlarını ispiyon eden düşkünleşmiş, onursuzlaşmış bir sınıf yaratmak istiyor. Ve M. Tanrısever tüm bunları dürüst, babacan, dini bütün bir müslüman ve modern bir iş adamı maskesi altına yapıyor.

İşte fabrikada kurulan bu aşağılık sömürü ve baskı düzeninin adı "cennet" oluyor. Ve işçilerin önemli bir kısmı, dini duyguları nedeniyle, bir kısmı işten atılma korkusu yüzünden, bir kısmı ise ne yapacağını bilemediği için bu koşullara boyun eğiyor.

Peki bu böyle daha ne kadar devam edecek? Mert Çelik işçileri artık bu soruya bir yanıt vermek zorundadırlar.

Bu cehennemin kapılarını kıralım!

Mert Çelik işçilerine üç kısa noktada kısa bir hatırlatmada bulunmak isteriz.

Birincisi; M Tanrısever, binbir maske takarak kârına kâr katmaktan başka bir şey düşünmeyen sömürücü sınıfın bir temsilcisi, dini bunun için kullanan kan emici bir asalaktır. Bu sömürücü asalağa inanmak, boyun eğmek kula kulluk etmek demektir. Köle olmayı kabul etmek demektir. Unutmayalım ki patron patrondur. Onların dini imanı paradır. Tek dertleri kârlarına kâr katmaktır. Bu asalaklara, onların sahtekarca vaazlarına inanınak, bile bile aldanmaktır. Mert Çelik işçileri herşeyden önce gözbağlarını açarak bu gerçekleri görmeli, işçileri köleye çeviren dayatmaları uygulamaya bir son vermelidir.

İkincisi; sömürü düzeninin yaydığı korkulara boyun eğerek çalışmanın ve yaşamanın sonu onursuz, kişiliksiz bir insan olmak demektir. Geleceği olmayan bir sınıf demektir. Mert Çelik işçileri korkuyla, baskıyla teslim alınmak istenen onurlarına sahip çıkmalıdır!

Üçüncüsü; onurumuzla yaşamak, döktüğümüz alın terinin karşılığını almak mı istiyoruz? Çalışma ve yaşam koşullarımızın düzelmesini mi istiyoruz? Öyleyse yapmamız gereken bir sınıf olduğumuzun bilincine varmak, patronların karşısında örgütlü bir sınıf gibi davranmak ve gücümüzü birliğimizden almaktır. Bunun için yola çıkan bir sınıf, onursuzca yaşamayı, köle gibi çalışmayı reddetmeye başlamış demektir. Bunları başaran bir sınıf, korkuyu da yener, yenilmez gibi görünen patronları da!

İşçi sınıfının Kıraç'ta bir mevzisi var artık...

Kıraç İşçi Derneği (Kİ-DER) kuruldu!

Kıraç İşçi Derneği (Kİ-DER) kuruluş şenliği 5 Aralık günü coşkulu bir şenlikle açıldı.

Dernek olarak uzun zamandır Kıraç'ta yürüttüğümüz çalışmanın ve yoğun emeğimizin bir sonucu olarak kuruluş şenliğimize anlamlı bir katılım sağladık. Tüm eksikliklerimize ve jandarmanın baskıcı, ortamı terörize eden tutumuna rağmen şenliğimize 200'ü aşkın işçi-emekçi katıldı.

Şenliğimiz, devrim ve sınıf mücadelesinde şehit düşenler için yapılan 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından, genelde ülkemizde, özelde ise Kıraç Sanayi Bölgesi'ndeki işçi-emekçilerin maruz kaldığı saldırıların nedenlerni ve çözüm yollarını anlatan bir açılış konuşması yapıldı. Kıraç İşçi Derneği tarafından hazırlanan "Ellerimize dair" ve Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihini anlatan sinevizyon gösterimi, katılan işçi ve emekçiler tarafından ilgiyle izlendi.

Aylardır, farklı araç ve yöntemlerle yürüttüğümüz dernek çalışmamız ve kuruluş şenliğimiz aracılığıyla Kıraç'lı işçi-emekçiler biraraya geldi. Kıraç işçi ve emekçilerine derneğimizin hangi ihtiyaçların ürünü olduğu ve amaçları anlatıldı. Bütün işçi ve emekçilerin, emeklerine ve geleceklerine sahip çıkmaları için güçlerini Kıraç İşçi Derneği çatısı altında birleştirmeleri çağrısı yapıldı.

Değişik fabrikalardan işçiler tarafından gelen mesajlarda ve yapılan konuşmalarda, sınıfın maruz kaldığı saldırılar karşısında örgütlenme ve mücadele etme vurgusu ön plandaydı.

Artık sesimizi duyuracak, gücümüzü birleştirecek, insanca yaşam mücadelemize soluk katacak bir derneğimiz var. Daha güçlü bir sınıf için şimdi örgütlenmek zamanıdır!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Tüm işçiler Kıraç İşçi Derneği çatısı altında birleşmeye, mücadeleye!

Açılış şenliğine gelen mesajlardan...

Dostlar, kardeşler!

Herbirimiz farklı memleketlerden geldik. Dilimiz, mezhebimiz, kimliğimiz farklı olabilir. Kimimiz kadın, kimimiz erkeğiz. Kimimiz yaşlı, kimimiz genciz. Kimimiz tekstilde, kimimiz metalde, kimimiz plastik sektöründe çalışıyoruz. Tüm bu farklılıklarımıza rağmen hepimizi birleştiren ortak bir payda var. Bizler işçiyiz. Kıraç'ta yaşayan ve Kıraç'ta çalışan işçi ve emekçileriz. İşte bu nedenle hepimiz ortak sorunları yaşıyor ve ortak talepleri paylaşıyoruz. Gerek semtimizde yaşadığımız sorunlardan, gerekse çalıştığımız fabrikalardaki kölece çalışma koşullarından uzun uzadıya bahsetmek niyetinde değiliz. Çünkü; kendi yaşamlarımızdan bunların neler olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Çünkü, hepimiz bunların acısını, sıkıntısını etimizde, kemiğimizde, beynimizde ve yüreğimizde duyumsuyoruz. Tıpkı İstanbul'un ve Türkiye'nin varoşlarında yaşayan tüm işçi ve emekçi kardeşlerimiz gibi.

Ancak şu var ki; bizler artık bu sorunlarla, sıkıntılarla tek başımıza kendi içinde boğuşup durmak zorunda değiliz. Çünkü artık bizlerin bir derneği var. Bundan böyle bu sorunları bizim başımıza saranlarla, bu sorunların kaynağıyla uğraşacağız.

Fabrikalarda bizlere sefalet ücretlerini, kölece çalışma koşullarını dayatan kan emici patronlar, vergi almaya gelince aslan kesilen, hizmet vermeye gelince ortada gözükmeyen belediye yöneticileri şunu bilsinler ki, bizler artık tek başımıza ve çaresiz değiliz. Sorunlarımızı çözmek, haklarımızı elde etmek için vereceğimiz mücadelede artık bir mevzimiz var. Sömürü, soygun ve zulüm çarklarınız bundan böyle eskisi gibi sorunsuz işlemeyecek.

Dostlar, kardeşler;

Kıraç'lı öncü, ilerici işçi ve emekçiler bir adım attılar ve *Kıraç İşçi Derneği*'ne hayat verdiler. Kıraç artık eskisi kadar kıraç bir yer değil. Kıraç'ta artık hepimizin bir kapısı daha var. Şimdi sıra bizde. Sonu gelmez kişisel kurtuluş hayallerini bir kenara bırakıp, toplumsal kurtuluş mücadelesine omuz verelim. *Kıraç İşçi Derneği*'nde birleşip, örgütlenelim.

Biz, Kıraç'ta yaşayan metal işçileri olarak hepinizi *Kıraç İşçi Derneği*'nin verdiği onurlu mücadelede yeralmaya çağırıyoruz.

Kıraç'tan metal işçileri

Merhaba dostlar!

Türkiye topraklarında işçi sınıfının mücadelesi sürüyor. Her geçen gün güçlenen bir tempoyla ülkenin dört bir yanını sarıyor, yeni mevzileri kucaklıyoruz.

Sömürünün, baskının, ağır çalışma koşularının yaşandığı Kıraç'ta örgütlenerek, gücünü birleştiren, geleceğini kendi elleriyle yaratan işçi kardeşlerimizi selamlıyoruz.

Hep beraber yürüyeceğiz bu yoldan. Birlikte kucaklayacağız güzel yarınları.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz.

K.çekmece'den BDSP'li işçiler

Türkiye işçi sınıfına selam!
Selam yaratana!
Tohumların tohumuna
Serpilip gelişene selam!

Merhaba dostlar!

Kıraç'ta açılan işçi sınıfının bu yeni mevzisini selamlıyoruz.

İşçi sınıfının sermayeye karşı verdiği mücadelenin haklılığına olan sarsılmaz inancımızla biz liseliler olarak *Kıraç İşçi Derneği*'ni selamlıyoruz.

Yaşasın işçi sınıfının iktidar mücadelesi!
Kahrolsun sermaye iktidarı!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu (İLGP)

Selam olsun dostlara!

Kültürünüz kültürümüz, yaşantınız yaşantımızdır. Günümüz dünyasında devrim yolunda atılacak herbir adım, irademizi çelikleştiren umut olacaktır. Bu uğurda atacağınız her adımı devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

Sefaköy İşçi-Köylü okurları

Bir dağ, bir nehir
Bir vadi Munzur...
Ve bu toprak, bu gök, bu halk
Kavgayla, dayanışmayla akıyor Dersim' den Kıraç'a

Kıraç İşçi Derneği'nin kuruluş şenliğini selamlıyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Esenyurt Tunceliler Derneği

Merhaba!

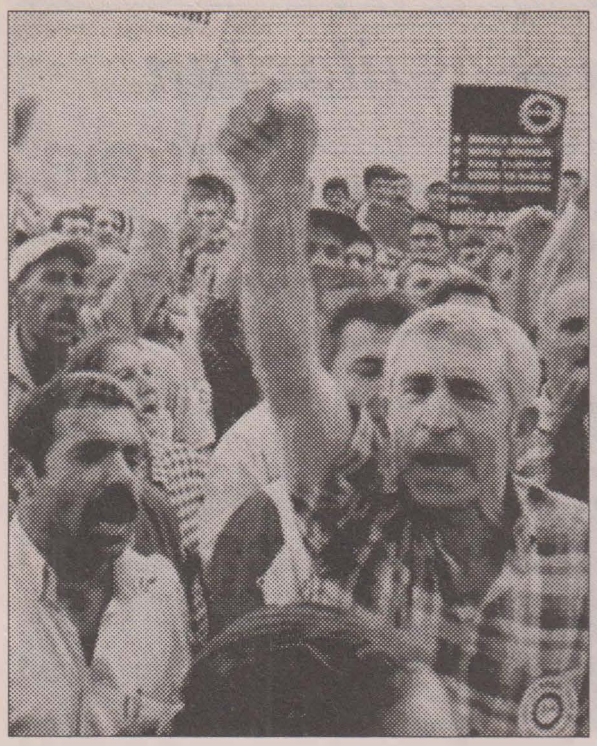
Patronların biz işçileri yoğun olarak sömürerek köleleştirdiği bu süreçte kurmuş olduğunuz işçi derneğini anlamlı ve doğru bir girişim olarak buluyorum.

Benim de yaşadığım ve çalıştığım bu bölgede, birkaç fabrika dışında hiçbir sendikalı işyeri bulunmuyor. Yani işçilerin örgütsüz ve bilinçsiz olduğu bir bölge. Sendikalı olan yerlerde ise sendikal ihanet hat safhadadır. Benim üye olduğum sendika da bu çürümüşlüğün içinde ye alan bir sendikadır.

Bu kötü koşullara karşı mücadele edeceğimiz bir mevzi var artık. Bütün işçilerin, *Kıraç İşçi Derneği* çatısı altında kötü çalışma koşullarına, sendikasız çalışmaya ve sendikal ihanete karşı mücadele etmeye çağırıyorum.

Emeğine, geleceğine sahip çık!
Gücünü Kİ-DER'de birleştir!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Selüloz İş Sendikası'ndan bir işçi

Patronlar bunu hep yapıyor... Sudan gerekçelerle işten atıyor, tazminat hakkımıza el koyuyor...

Tazminatsız işten atmalarına izin vermeyelim!

Ağır ve kötü çalışma koşulları altında emeğimizin karşılığını alamadan çalışıyoruz. Azgınca sömürüldüğümüz, düşük ücretle çalıştığımız yetmiyormuş gibi patronların uydurduğu keyfi gerekçelerden dolayı işten atılıyoruz. Sudan bahanelerle bizleri kapı önüne koyan kan emici patronlar tazminatımıza el koymak için binbir oyuna ve yalana başvuruyorlar.

Zaman zaman düşük ücretlerden, ağır çalışma koşullarından bunalan bazı arkadaşlarımızın "patron beni işten atsın da üç kuruş tazminatımı alıp başka bir iş bakayım" diye düşündüğünü görüyoruz. Yaşanan onlarca örnek de gösteriyor ki, böyle düşünenlerinin hiçbiri istediklerini alamıyor. Bu bir tarafa canını dişine takıp çalışan fakat buna rağmen işten atılan arkadaşlarımızın ezici bir çoğunluğu da aynı akıbeti yaşıyor.

Haketmediğimiz halde çıkışımızı 17. maddeye dayandırdıklarında tazminat alamadığımızı hepimiz biliyoruz artık. Buna gerekçe olarak amire hakaret, verilen görevi yerine getirmemek, işyerini zarara uğratmak gibi asılsız nedenler kullanılıyor çoğunlukla. Yasalar onlara böyle bir hak tanıyor. Yasalar bu hakkı onlara tanıyor ama bu onların haklı olduğu anlamına gelmiyor. Çoğunlukla haklı olan bizler haksız duruma düşürülüyor, böylece tazminatımızı alamıyoruz. Peki neden?

Çoğunlukla tazminatsız işten atıldığımızda ne yapmamız gerektiğini bilmediğimiz ya da bildiğimiz halde gerektiği gibi haklarımızın peşine düşmediğimiz için patronlar daha rahat davranıyor, bunu bir kural haline getiriyorlar. Sonuçta kaybeden biz oluyoruz.

Bu kuralı bozmak herşeyden önce bu oyunları boşa çıkarmakla mümkündür. Bunun yolu ise boyun eğmek, susmak ya da tepkilerimizi içimize atmak değil, tazminat hakkımızı almak için tüm yolları kullanmak, birey olarak değil bir sınıf olarak, işçi sınıfının bilinçli bir neferi olarak onların karşısına çıkmaktır.

Böylesi durumlarda yapılması gereken ilk iş, bu haksızlığa karşı diğer sınıf kardeşlerimizin desteğini almak olmalıdır. İkincisi ise, tazminatımız verilene kadar hiçbir çıkış kağıdına imza atmamak, gerekirse bir avukata başvurarak karşı dava açmaktır. Bilmeliyiz ki, patronların önümüze koyduğu çıkış belgesine imza atmak demek, haklı olduğumuz halde "ben işten atılmayı hak ettim", "patron haklı, ben haksızım" demektir. Böyle bir durumda açacağımız davanın da, göstereceğimiz tepkinin de bir anlamı ve yaptırımı kalmaz.

Çalınan, gaspedilen bizim emeğimiz ve alınterimizdir. Onlara alınterimizi gaspetmenin o kadar kolay olmayacağını göstermeliyiz ki, patronlar bu oyunu eskisi kadar rahat oynayamasınlar. Unutmayalım ki, haklarımızı ancak bu şekilde kazanabilir ve patronlara bu şekilde geri adım attırabiliriz.

Ve unutmayalım ki her gün onlarca, yüzlerce işçi bu türden haksızlıklara uğruyor. Demek ki, bu türden saldırılar hepimize yönelik. Kaybeden değil kazanan olmak için birlikte karşı koymalı, haklarımızı sonuna kadar savunmalıyız.

Sermaye devleti Mardin-Kızıltepe ve Hakkari-Şemdinli'de terörle mücadele adı altında katliamlarına devam ediyor!

Tıpkı ABD, tıpkı İsrail gibi!

Yer Irak'ın Felluce kentindeki bir cami: Günlerdir camiyi bomba ve mermi yağmuruna tutan ABD askerleri içeri giriyorlar. Yerlerde kanlar içinde Iraklılar yatıyor. İşgalcilerin namluları ölü Iraklılar'ın üzerinde dolaşıyor. En ufak bir hayat belirtisi aranıyor. Bu sırada farkedilen yaralı bir Iraklı alçakça katlediliyor.

Yer Filistin'deki bir İsrail kontrol noktası: Kontrol noktası yakınlarında 12 yaşında bir kız çocuğu panik içinde! İsrailli keskin nişancılar küçük kızı bacağından vuruyorlar. Ardından kontrol için bir ekip gönderiliyor. Ekip yarım kalan işlerini bitiyor, küçük kızın yaralı bedeni otomatik silahla taranıyor. Durum telsiz ile rapor ediliyor. Telsizin diğer ucundaki İsrailli komutanın emri geliyor. "Bölgeye yaklaşan her canlı öldürülecek 3 yaşındaki çocuk bile olsa."

Ve yer Mardin-Kızıltepe: Evlerinden çıkan bir baba ve oğul askerlerin açtığı ateş sonucu hayatını kaybediyor. Silahsız, savunmasız bir baba ve oğul tıpkı birkaç yıl önce İsrail askerlerinin çapraz ateşi arasında kalan Filistinli baba ve oğlu gibi, kurşun yağmuruna tutuluyor. Uğur Kaymaz henüz 12 yaşında bir çocuk. Vücudundan tam 13 kurşun çıkartıldı. Öldürüldüğü yere boyundan büyük silahlar bırakıldı. "Terörist"ti denildi.

Yer Hakkari-Şemdinli: Şemdinli'nin Örencik Köyü'ndeki Fevzi Can isimli 19 yaşındaki çoban koyunlarını köye getirmek isterken askerlerin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirdi. Cenazeyi almak isteyen Can'ın yakınlarına askerler, "dur ihtarına uymayan bir terörist ölü olarak ele geçirildi" diye yazılı bir tutanak imzalatmak istedi.

Yer! Yer neresi olursa olsun, katiller aynı katiller, kurbanlar aynı kurbanlar. Yöntemler aynı, gerekçeler aynı, yalanlar aynı. Kanı akıtılan yoksul emekçi halktan insanlardır. Arabı, Kürdü, Türkü hepsi aynı kaderi paylaşıyor. Düşmanları aynı!

Ama sanmasınlar ki yaptıkları barbarlıklar yanlarına kâr kalacak. Sanılmasın ki bu düzen böyle sürüp gidecek. Irak'ta, Filistin'de, Türkiye'de ve tüm dünyada er ya da geç **"Direnen halklar kazanacak!"**

Tıpkı Cezayir'de, Vietnam'da, Küba'da ve sayısız yerde olduğu gibi!

Kıraç İşçi Derneği kuruldu...
Emeğine ve geleceğine sahip çık!

GÜCÜNÜ Kİ-DER ÇATISI ALTINDA BİRLEŞTİR!

Örgütlüysek kazanan biz oluruz!

Merhaba işçi arkadaşlar!

Ekmekten, kömürden, yollardan, evlere kadar hayatı yaratanlar merhaba!

Ben de sizin gibi üreten, ama ürettiği değerlere el konulan bir işçiyim. Sizlerle bülten aracılığıyla düşüncelerimi paylaşmak istiyorum.

Elektronik ev aletleri üreten bir fabrikada çalışıyorum. Fabrikada birden fazla şirket var. Tabii bu kağıt üzerinde. Aslında biz aynı patrona çalışıyoruz. Ama patron bizi bölmek, örgütlenmemize engel olmak için fabrikayı ayrı ayrı şirketlere bölmüş. Genelde asgari ücret alıyoruz. Kadrolu işçilerin aldığı ücretler bizden daha yüksek. Kadroluların bir takım sosyal hakları var. Biz çoğunluğu oluşturan sözleşmeli işçilerin ise hiçbir sosyal hakkı yok. Aldığımız mesai ücretleri ise kadrolu işçilerden %50 düşük. Esenyurt-Kıraç gibi emekçi semtlerinde sağlıksız evlerin kiraları 150-200 milyonu bulmuşken bizlerin 318 milyon gibi bir ücretle geçinmesi oldukça zor. Biliyorum ki bu zorluğu sizler de yaşıyorsunuz. Bu yüzden biraz fazla para alabilmek için günde 15-16 saate varan fazla mesailerle yaşamımızı sürdürmeye çalışıyoruz.

Ama karnımızı doyuralım derken daha fazla aç kalıyoruz. Çünkü; çalışmaktan başımızı kaldırıp, dünyada-ülkemizde neler olup bitiyor bakamıyoruz. Yanıbaşımızda çalışan arkadaşımıza dahi yabancılaşıyoruz. Bu yabancılaşma kendi sınıf çıkarımıza ters düşüyor ve bizleri sömürenlerin işine yarıyor. Oy verip desteklediklerimiz, yaşadığımız sömürüyü daha da yoğunlaştıracak yasalar çıkarıyorlar. Niye? Çünkü; biz bilinçsiz ve örgütsüzüz. Birarada değiliz ve kendi çıkarlarımızı savunamıyoruz.

Sizlere işyerinde yaşadığım bir olaydan bahsetmek istiyorum. İşyerinde son dönemlerde işlerin yoğunlaşmasıyla fazla mesailer arttı. Bir-iki aydır pazar günle i dahi mesaiye kalıyoruz. Ve bu uygulama zorunlu tutuluyor. Gelmeyen işçiler işten atılmakla tehdit ediliyor. Mesai ücretlerimiz %50 düşük olduğu için mesailere kalmıyorduk. Zamanla bu eylemi, diğer bölümlerdeki arkadaşl rla konuşarak genişlettik. İşe ilk başladığımız günlerde konuştuğumuz arkadaşlar, "bu patronun adamı bundan bir şey olmaz", "bu işçilerle bir yere gidilmez" gibi şeyler söylüyorlardı. Kısaca tam bir güvensizlik ortamı vardı. Ama şimdi bu tür söyleler oldukça azaldı. Bu arada patron, mesaiye gelmeyen işçilere şefler ve müdürler aracılığıyla baskı uyguladı. En son bayramda gelmeyenlere tutanak imzalatmayı denedi. İlk gruptan sonra müdahale edip, arkadaşlarımızı bilgilendirerek imzalamalarını engelledik. Sonrasında akşam vardiyasında şefler aracılığıyla patronla toplantı talep ettik. Toplantı sırasında patrona toplu halde taleplerimizi ilettik.

Bu küçük örnek de gösteriyor ki; istersek birlikte hareket edebiliriz, örgütlenebiliriz. Ve örgütlendiğimizde er ya da geç kazanan biz oluruz. Bugün onlar güçlü. Çünkü; biz örgütsüzüz. Biz örgütlendiğimizde ise onlar eskisi gibi bize boyun eğdiremezler.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Ernamaş'tan bir işçi

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 169 ● Fiyatı: 200 000 TL ● Aralık 2004 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ● EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Mat. / İST